Súd:	Krajský súd Žilina
Spisová značka:	6CoCsp/10/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6118404565
Dátum vydania rozhodnutia:	30. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Jana Urbanová
ECLI:	ECLI:SK:KSZA:2022:6118404565.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: C. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXXX, XXX XX B., t. č. prechodne bytom: Ústav na výkon trestu odňatia slobody, so sídlom Družstevná 1611/2, 038 52 Sučany, o zaplatenie sumy 675,52 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 9Csp/22/2019-236 zo dňa 17.08.2021, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 9Csp/22/2019-236 zo dňa 17.08.2021
p o t v r d z u j e .

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému voči žalobcovi nárok na ich náhradu nepriznal (výrok II.).
2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou v rámci upomínacieho konania na Okresnom súde Banská Bystrica, ktorá vec bola dňa 05.04.2019 postúpená Okresnému súdu Čadca, domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 675,52 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 675,52 Eur od 24.06.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania.
3. Na základe vykonaného odkazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že právny predchodca žalobcu (G. G., a.s.), t.j. banka a žalovaný uzatvorili dňa 28.01.2010 Zmluvu o osobnom účte č. XXXXXXXXXX/XXXX a dňa 12.07.2011 Zmluvu o povolenom prečerpaní č. 0313865902/1/1. Žalovaný uzatvorenie ani jednej z uvedených zmlúv v konaní nerozporoval. Právny predchodca žalobcu pri uzatváraní oboch uvedených zmlúv konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Je to skutočnosť všeobecne známa a vyplýva i z verejne dostupných údajov obchodného registra. Spĺňa preto pri zmluve o osobnom účte zo dňa 28.01.2010 predpoklady veriteľa v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. a dodávateľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a v prípade zmluvy o povolenom prečerpaní číslo 0313865902/1/1 zo dňa 12.07.2011 veriteľa podľa § 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. a dodávateľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalovaný je v zmluve o osobnom účte identifikovaný svojím menom, priezviskom, rodným číslom, bydliskom a číslom občianskeho preukazu, t. j. identifikačnými údajmi fyzickej osoby nepodnikateľa. Spĺňa preto predpoklady spotrebiteľa v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. a § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Rovnako v prípade zmluvy o povolenom prečerpaní zo dňa 12.07.2011 je žalovaný označený svojím menom, priezviskom, rodným číslom, bydliskom a číslom občianskeho preukazu. Preto

i v prípade tejto zmluvy žalovaný napĺňa predpoklady spotrebiteľa v zmysle § 2 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.11.2011 a § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Zmluva o osobnom účte zo dňa 28.01.2010 a zmluva o povolenom prečerpaní zo dňa 12.07.2011 sú preto spotrebiteľskými zmluvami a právny vzťah týmito zmluvami založený je vzťahom spotrebiteľským. Zároveň záväzkový vzťah založený predmetnými zmluvami je vzťahom
z bankového úveru, ktorý na rozdiel od úverov, napr. od nebankových spoločností, je regulovaný aj špeciálnou právnou úpravou, a to zákonom č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej aj „zákon č. 483/2001 Z. z." alebo „zákon o bankách").
4. Ďalej mal konajúci súd v tomto spore preukázané, že dňa 23.06.2017 bola uzatvorená medzi G. G., a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom zmluva o postúpení pohľadávok číslo 0666/2017/CE. Predmetom postúpenia bola pohľadávka voči žalovanému z nepovoleného debetu vo výške 806,00 Eur, z toho istina vo výške 675,52 Eur.
5. V zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách je banka oprávnená písomnou zmluvou postúpiť inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, ako postupníkovi svoju pohľadávku aj bez súhlasu klienta za podmienky, že klient nesplnil riadne a včas čo i len jednu splátku istiny úveru a/alebo úrokov alebo časť, jeho omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku bol písomne vyzvaný. Toto právo banka uplatniť nemôže, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva, to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Uvedené ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. je vo vzťahu k § 524 Občianskeho zákonníka ustanovením lex specialis, v dôsledku čoho sa uplatní prednostne a dodržanie podmienok stanovených citovaným § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. sa vyžaduje, ak banka nedisponuje súhlasom klienta s postúpením pohľadávky, ktorú voči nemu má, na tretiu osobu.
6. Žalobcu, ktorý uplatňuje nárok z bankového úveru postúpený mu na základe predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.06.2017, preto v konaní zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať takýto osobitný súhlas žalovaného s postúpením pohľadávky a ak takýmto osobitným súhlasom nedisponuje preukázať splnenie vyššie uvedených predpokladov upravených v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z..
7. V danej súvislosti žalobca poukazoval na ustanovenie čl. 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, v zmysle ktorého klient súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatné, premlčané alebo nepremlčané, ako aj previesť na tretiu osobu akékoľvek svoje záväzky voči klientovi. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej len s predchádzajúcim písomným súhlasom banky, predchádzajúci písomný súhlas banky nie je potrebný, pokiaľ sa zriaďuje záložné právo k pohľadávkam klienta ako záložcu voči banke v prospech banky ako záložného veriteľa. V prípade, že klient je spotrebiteľom v zmysle osobitného právneho predpisu, tak banka nebude bezdôvodne súhlas odopierať.
8. Uvedená zmluvná podmienka obsiahnutá v čl. 19.16 Všeobecných obchodných podmienok nebola individuálne dojednaná. Žalobca v konaní nepredložil všeobecné obchodné podmienky, ktoré by boli žalovaným podpísané, čo vyvoláva odôvodnené pochybnosti o tom, či žalovaný bol skutočne aj s týmto ustanovením Všeobecných obchodných podmienok oboznámený a poučený o jeho dôsledkoch, navyše keď vo Všeobecných obchodných podmienkach by mali byť zakotvené iba podmienky technického, prípadne vysvetľujúceho charakteru. Zároveň uvedená podmienka zhoršuje postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy oproti zákonnej úprave zakotvenej v platnom vnútroštátnom práve a nemožno očakávať, že by bežný spotrebiteľ s takouto podmienkou po individuálnom dojednaní súhlasil. Z uvedených dôvodov konajúci súd túto podmienku vyhodnotil ako neprijateľnú, a v dôsledku toho i neplatnú v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, keď súčasne poukázal i na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III.ÚS 103/2016-17 zo dňa 24.02.2016. Iný individuálne dojednaný súhlas žalovaného s postúpením pohľadávky žalobca v konaní súdu nepredložil. Nepreukázal preto, že žalovaný vyslovil súhlas s postúpením pohľadávky, ktorú voči nemu mala banka.
9. Po zhodnotení všetkých vykonaných dôkazov jednotlivo i v ich vzájomných súvislostiach súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal ani splnenie podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. pre platné postúpenie pohľadávky banky voči žalovanému.
10. Žalobca predložil do spisu výpoveď zmluvy zo dňa 15.04.2016, ktorou jeho právny predchodca vypovedal zmluvu, ktorou bolo poskytnuté povolené prečerpanie k účtu a vyhlásil mimoriadnu splatnosť povoleného prečerpania. Uvedená výpoveď a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 15.04.2016 však podľa názoru konajúceho súdu bez ďalšieho nepredstavuje kvalifikovanú výzvu, akú má na mysli ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z.. Žalobca v konaní nepredložil dôkaz o

tom, že jeho právny predchodca G. G., a. s. zaslala žalovanému písomnú výzvu na splatenie splatného dlhu, s ktorým žalovaný bol napriek výzve v omeškaní viac ako 90 dní. Nepredložil žiadny dôkaz o tom, že jeho právny predchodca predtým ako pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru splnil podmienky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Nepreukázal tiež, že jeho právny predchodca vyzval žalovaného k úhrade záväzku najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a zároveň žalovaného ako spotrebiteľa upozornil na možnosť požadovať zaplatenie celej pohľadávky naraz, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. V posudzovanom prípade nebolo preto bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že úver, ktorý bol postúpený zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 23.06.2017 na spoločnosť žalobcu bol v čase jeho postúpenia na žalobcu už splatný. Navyše v konaní nebol predložený žiadny dôkaz, že výpoveď zmluvy zo dňa 15.04.2016 bola vôbec žalovanému zaslaná. Z uvedených dôvodov okresný súd dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal, že jeho právny predchodca ako banka pred postúpením pohľadávky splnila podmienky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., zaslala žalovanému výzvu na splnenie záväzku a žalovaný napriek výzve zostal so splatením splatného dlhu v omeškaní, v dôsledku čoho žalobca ani nepreukázal v konaní svoju aktívnu legitimáciu a preto žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. V danej súvislosti okresný súd poukázal aj na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijatý v uznesení, č. k. 7 Cdo 26/2017 zo dňa 28.03.2018.
11. O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP konštatujúc, že plne úspešnému žalovanému vznikol nárok na ich náhradu. Nakoľko z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovanému v tomto konaní vznikli trovy, súd mu ich náhradu voči žalobcovi nepriznal.

12. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd jeho žalobe vyhovie; alternatívne sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.
13. Podľa názoru odvolateľa okresný súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil ako strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces a tiež, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
14. Primárne žalobca namietal postup súdu prvej inštancie vo vzťahu k vyhodnocovaniu dokazovania. Bol toho názor, že pokiaľ žalovaný nespochybnil tvrdenia žalobcu, tieto boli nesporné. Ak však súd prvej inštancie považoval skutkové tvrdenia za sporné, prípadne ich nemal preukázané, nebolo možné v spore rozhodnúť v zmysle § 297 písm. b) CSP bez nariadenia pojednávania. V prípade, ak súd dospel vykonaným dokazovaním k určitému právnemu názoru, ktorý je v rozpore so žalobcovým tvrdením a zároveň tým, že rozhodol bez nariadenia pojednávania, resp. bez výzvy na vyjadrenie sa k sporným skutočnostiam, neumožnil žalobcovi uskutočňovať v konaní prostriedky procesnej obrany a prostriedky procesného útoku, znemožnil tak žalobcovi realizovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Podľa názoru odvolateľa žalobu nie je možné čo i len čiastočne zamietnuť bez toho, aby súd nenariadil vo veci pojednávanie, na ktorom vysloví svoje predbežné právne posúdenie a na ktorom je možné doplniť dokazovanie zo strany oboch strán sporu. Tomu nasvedčuje i znenie ust. § 171 ods. 1 a § 181 ods. 2 CSP. V tejto súvislosti žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov, napr. Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/124/2018 zo dňa 04.12.2018, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/321/2019 zo dňa 15.04.2020, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/1330/2014 zo dňa 16.12.2015, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14CoCsp/16/2020 zo dňa 08.06.2020, či Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/169/2019 zo dňa 22.04.2020.
15. Ďalej odvolateľ poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky pôvodný veriteľ - právny predchodca žalobcu G. G., a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej aj „postupca“) dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá - a to bez ohľadu na platnosť, resp. neplatnosť udeleného súhlasu s postúpením pohľadávok. V danej súvislosti žalobca poukázal na to, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 22.03.2017 (označenou ako „Výzva“) a výzvou zo dňa 15.04.2015 (označenou ako „Výpoveď zmluvy“). Žalobca teda v konaní tvrdil a naďalej tvrdí, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Keďže tieto skutkové tvrdenia (ohľadom doručovania výziev žalovanému zo strany postupcu) neboli protistranou v konaní popreté, v zmysle §

151 ods. 1 CSP ich bolo v konaní podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením, že žalovaný bol postupcom riadne vyzvaný na zaplatenie omeškaných splátok a v čase postúpenia pohľadávky bol žalovaný napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách.
16. Žalobca akcentoval, že nepopiera, že v zmysle § 295 CSP môže súd vykonať v spotrebiteľských sporoch aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, avšak v žiadnom prípade sa nestotožňuje s postupom vo veci konajúceho súdu, ktorý de facto poprel skutkové tvrdenia strán sporu (žalobcu), ktoré bolo potrebné v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP považovať za nesporné. Ak mal súd pochybnosti o skutkových tvrdeniach žalobcu ohľadom doručovania výziev zo strany postupcu - napriek nespornosti týchto skutkových okolností - potom podľa názoru žalobcu mohol v zmysle ust. § 295 CSP vykonať aj bez návrhu žalovaného ďalšie dôkazy - napr. mohol dopytovať žalovaného, prípadne postupcu, na vyjadrenie k takto uvedeným skutkovým tvrdeniam žalobcu, prípadne mohol postupcu v zmysle edičnej povinnosti dopytovať za účelom predloženia dôkazov na preukázanie týchto žalobcových tvrdení. Podľa názoru žalobcu konajúci súd nepostupoval v zmysle ust. § 295 CSP, nakoľko žiadne dôkazy nevykonal, ale naopak, z pozície pomyselného advokáta a zástupcu žalovaného ako spotrebiteľa (t. j. slabšej strany) aktívne rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu a napriek ich nepopretiu zo strany žalovaného (a tým aj nespornosti v zmysle § 151 ods. 1 CSP) zamietol žalobu pre neunesenie dôkazného bremena (nepreukázanie týchto skutočností). Prakticky neznamená ochranu spotrebiteľa, ale pre žalovaného to znamená, že síce nie je nútený podrobiť sa prípadnému nútenému výkonu súdneho rozhodnutia, no prakticky sa dostáva do stavu právnej neistoty vo vzťahu k tomu, kto je jeho veriteľom a komu teda má svoj dlh vlastne splniť, aby dosiahol napríklad výmaz z úverového registra. Napokon predmetná zmluva o postúpení pohľadávky nebola výrokom súdneho rozhodnutia nikdy vyhlásená za neplatnú, v dôsledku čoho na ňu ani nemožno nazerať ako na neplatnú. Žalobca zostane veriteľom žalovaného aj v takom prípade, ak by napadnutý rozsudok súdu nadobudol právoplatnosť, nakoľko táto pohľadávka na neho bola postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok, ktorá nebola nikdy výrokom súdneho rozhodnutia určená ako absolútne neplatná, čo nie je dôvod na vrátenie pohľadávky postupcovi. Žalobca naopak pri rešpektovaní názoru súdu ohľadom nepreukázania platnosti postúpenia pohľadávky je síce veriteľom spotrebiteľa, avšak nemal by od neho titulom dlhu prijať žiadne ďalšie plnenia, a to ani v situácii, ak by na tom žalovaný trval, nakoľko by sa vystavil riziku súdneho konania a posúdenia, že koná v rozpore s odbornou starostlivosťou, pokiaľ má vedomosť o zamietnutí žaloby pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie a napriek tomu prijal plnenia titulom pohľadávky, ktorej postúpenie bolo sporné. Žalobca na podporu svojich tvrdení poukázal na viaceré rozhodnutia, napr. uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11CoCsp/43/2020 zo dňa 27.05.2020, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/40/2020 zo dňa 21.10.2020, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/124/2018 zo dňa 04.12.2018, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/84/2019 zo dňa 29.05.2020, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/295/2019 zo dňa 10.08.2020. Vzhľadom k uvedenému žalobca naďalej zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu žalovanej istiny s príslušenstvom. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitimácie žalobcu, predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvu o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k tejto zmluve. Splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách žalobca v konaní preukázal prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru a výzvami postupcu.
17. Následne odvolateľ poukázal na čl. 16 ods. 1 CSP a § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka a konštatoval, že všeobecné obchodné podmienky boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy uzavretej medzi jeho právny predchodcom a žalovaným. Nasvedčuje tomu čl. II (Záverečné ustanovenia) bod 2. Zmluvy o povolenom prečerpaní č. 0313865982/1/1 zo dňa 12.07.2011, v ktorej dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami zmluvy, ktorými sú VOP, úverové podmienky, sadzobník a podmienky určené zverejnením, za ktorých sa bankový produkt v zmysle zmluvy poskytuje, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. „Pre účely úverovej zmluvy sa VOP rozumejú všeobecné obchodné podmienky vydané bankou s účinnosťou od 01.08.2002 a úverovými podmienkami obchodné podmienky banky pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní privátnych klientom a mikropodnikateľom účinné od 01.07.2007... „ Podľa čl. II. (Záverečné ustanovenia) bod 5. zmluvy „všetky právne vzťahy výslovne neupravené v

zmluve sa budú riadiť príslušnými ustanoveniami úverových podmienok, VOP, Obchodným zákonníkom a ostatnými predpismi, a to v tomto poradí.“ Nadväzne podľa čl. XIX. (Rôzne ustanovenia) bod 19.16. Všeobecných obchodných podmienok (ďalej aj „VOP“) klient súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi, a to aj bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasne, splatné, nesplatné, premlčané alebo nepremlčané, ako aj previesť na tretiu osobu akékoľvek svoje záväzky voči klientovi. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej len s predchádzajúcim písomným súhlasom banky; predchádzajúci písomný súhlas banky nie je potrebný, pokiaľ sa zriaďuje záložné právo k pohľadávkam klienta ako záložcu voči banke v prospech banky ako záložného veriteľa. V prípade, že klient je spotrebiteľom v zmysle osobitného právneho predpisu, tak banka nebude bezdôvodne súhlas odopierať. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný mal pri podpise zmluvy možnosť sa s obsahom VOP oboznámiť a v prípade, že s ich ustanoveniami nesúhlasil, zmluvu vôbec nepodpísať. Opačným výkladom by bolo nutné právne uzavrieť, že všetky zmluvy, ktoré hromadne uzatvárajú štátne energetické podniky, banky, mobilní operátori, atď. so spotrebiteľmi, sú neplatné, pričom všeobecne známou je skutočnosť, že tieto v súlade s § 278 ods. 1 Obchodného zákonníka určujú časť obsahu zmlúv aj s odkazom na Všeobecné obchodné podmienky obdobne, ako v tomto prípade právny predchodca žalobcu. Tejto argumentácii nasvedčuje aj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15Co/110/2015 zo dňa 22.07.2015. Naviac, žiadna norma spotrebiteľského práva spotrebiteľského práva Slovenskej republiky alebo Európskej únie nevyžaduje, aby spotrebiteľská zmluva bola vyhotovená ako jediný dokument, resp. aby každá časť daného dokumentu bola osobitne podpísaná (tomu nasvedčuje aj rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Home Credit C-42/15). Na základe uvedeného sa žalobca nestotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku. V posudzovanom prípade bolo nesporné preukázané, že žalobca, resp. postupca a žalovaný sa dohodli na možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to predpokladá zákon. Predmetná dohoda je v zmysle zmluvy platná a účinná, nakoľko žalovaný svojím podpisom potvrdil, že si zmluvu prečítal, jej obsahu porozumel a preukázateľne s citovaným znením VOP súhlasil. Takejto argumentácii žalobcu nasvedčuje aj rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 21CoE/62/2017-56 zo dňa 25.09.2018 či uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoCsp/48/2020 zo dňa 31.05.2021.

18. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že odvolanie žalobcu berie na vedomie a dlžnú sumu uhradí. Momentálne sa však nachádza vo výkone trestu, je pracovne zaradený, a preto mu môže byť suma zrážaná po častiach z jeho mesačnej mzdy, aby dlh ďalej nenarastal.

19. Žalobca vo svojej odvolacej replike uviedol, že v celom rozsahu trvá na svojom opravnom prostriedku.

20. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu predložené/doručené neboli.

21. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala legitimovaná strana sporu (§ 359 CSP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu vo výroku I., ktorým súd žalobu zamietol, ako aj v závislom výroku II. o trovách konania v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.
22. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne posúdil, napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie. Odvolací súd v celom rozsahu zdieľa skutkové i právne závery súdu prvej inštancie a s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku.
23. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Odvolacie námietky žalobcu k spôsobu vyhodnotenia dokazovania okresným súdom z uvedených dôvodov krajský

súd vyhodnotil ako nedôvodné. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, pričom ku svojim záverom dospel na základe dôkazov produkovaných stranami sporu s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasti základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdenej veci však okresný súd svoje rozhodnutie podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008).Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

24. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v podanom opravnom prostriedku. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

25. Jednou zo základných procesných povinností strán sporu je povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne“ tvrdiť (uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce) má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu, ktorá sa prejaví v meritórnom rozhodnutí veci.

26. Vo všeobecnosti sa posúdenie otázok, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, odvíja od hmotného práva. Platí pritom, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Bremeno tvrdenia je pritom v korelácii s bremenom popretia tvrdení protistrany (ŠTEVČEK, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 569.). Sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže.

27. Preskúmavanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho konania (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.06.2010). Vecná legitimácia vyjadruje postavenie účastníka konania (teraz strany sporu) v hmotno-právnom vzťahu (niekedy aj v procesno-právnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Účastník konania, ktorý je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitimáciu. Vecná legitimácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotno-právnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitimácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/214/2011 zo dňa 18.01.2012).

28. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď sa prioritne zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitimácie žalobcu a súčasne dospel k správnemu záveru, že v danom prípade sa žalobcovi nepodarilo preukázať jeho aktívnu legitimáciu s poukazom na zákonné podmienky v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, potom jej postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok voči dlžníkovi. Ak je pre platnosť postúpenia v danom

prípade potrebné splniť určité podmienky, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitimácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Žalobca (postupník), ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný v spore tvrdiť a preukázať, že pred postúpením pohľadávky banka dlžníka písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu ostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nepreukázanie aktívnej legitimácie žalobcu.
29. V danom prípade zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie je zrejmé, že žalobca nepreukázal, že by v čase, kedy mala byť pohľadávka G. G., a.s. voči žalovanému postúpená na neho, boli tieto podmienky postúpenia splnené. Žalobca predložil do spisu len Výpoveď zmluvy danú jeho právnym predchodcom žalovanému s vyhlásením mimoriadnej splatnosti Povoleného prečerpania zo dňa 15.04.2016 (č. l. 73 spisu), ktorú je potrebné vyhodnotiť ako nepostačujúcu.
30. Odvolací súd dodáva, že gramatickým výkladom aplikovanej právnej normy (§ 92 ods. 8 zákona o bankách) nie je možné dospieť k inému záveru, než o požiadavke nepretržitého omeškania dlžníka viac ako 90 dní nasledujúceho po zaslaní písomnej výzvy banke. Ani použitím iných výkladových metód predovšetkým z pohľadu účelu dotknutej právnej normy (ochrana klienta banky) nemožno ustáliť iný záver. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou a bolo by aj v rozpore so záujmom spotrebiteľa. V tomto smere odvolací súd odkazuje na ods. 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Pre úplnosť odvolací súd poukazuje na identickú rozhodovaciu činnosť viacerých odvolacích súdov zaoberajúcu sa rovnakou problematikou, napr. rozhodnutie Krajského súdu Trnava sp. zn. 23Co/525/2015 zo dňa 22.08.2016, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/176/2018 zo dňa 27.09.2018, no najmä na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/145/2014 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR o dovolaní proti tomuto rozsudku sp. zn. 5Cdo/13/2016 z 29.03.2017 ako najvyššej súdnej autority.

31. Pokiaľ sa odvolateľ od žalovaného v prejednávanom spore domáhal zaplatenia sumy 675,52 Eur s príslušenstvom s odôvodnením, že zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 23.06.2017 mu ako postupníkovi jeho právny predchodca (banka) postúpil pohľadávku voči žalovanému, ktorú mal voči nej z titulu zmluvy o úvere uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným dňa 12.07.2011. Ďalej žalobca v žalobe tvrdil, že žalovaný neplnil splátky, čím porušil zmluvu, a preto právny predchodca žalobcu podaním zo dňa 15.04.2016 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 15.04.2016, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Bolo preto povinnosťou žalobcu uviesť tvrdenia o skutočnostiach, z ktorých zaplatenie žalovanej istiny (postúpenej pohľadávky) požaduje. Ako to z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ani žalobca v spore nepreukázal platnosť postúpenia pohľadávky, ktorej zaplatenia sa v tomto spore domáha v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Z relevantnej citovanej časti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplynulo, že odvolateľom uplatnený nárok
na zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom nebol riadne tvrdený a ani preukázaný. Za tejto procesnej situácie je preto správny záver okresného súdu o nepreukázaní aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v tomto spore. Samotná pasivita protistrany (v tomto prípade žalovaného) nemôže mať totiž za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek žalobou uplatnený nárok.
32. Vzhľadom na už uvádzané a berúc do úvahy podstatnú skutočnosť zanedbania procesnej povinnosti odvolateľa tvrdiť, je už na prvý pohľad zjavné, že aplikácia § 151 ods. 1 a 2 CSP bola v okolnostiach prejednávanej veci neopodstatnená. Prejavuje sa tu už zmienená korelácia bremena tvrdenia a bremena popretia tvrdenia protistranou. Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP - procesné povinnosti a procesné bremená). Ani odvolací súd tak nemal preukázané platné postúpenie predmetnej pohľadávky na žalobcu a ani oprávnenie žalobcu uplatňovať predmetnú pohľadávku voči žalovanému súdnou cestou. V danej súvislosti krajský súd konštatuje, že dôkaz o existencii a doručení výzvy banky žalovanému pred postúpením pohľadávky bol súdom prvej inštancie vyhodnotený ako relevantný, a preto ho súd mohol vykonať aj bez návrhu. Za stavu, kedy súd v spotrebiteľskom spore trvá na dôkaze, pričom dodávateľ, resp. jeho právny nástupca nepreukáže existenciu ním tvrdenej skutočnosti, ktorá má byť dokazovaním

preukázaná, ustanovenie § 151 ods. 1 CSP o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení sa neuplatní. Súd je totiž povinný ex officio skúmať aktívnu legitimáciu žalobcu a taktiež ex officio povinný poskytnúť ochranu spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane, a to aj v prípade, že sa spotrebiteľ svojich práv v konaní nedovoláva.

33. Žiada sa dodať, že v sporoch s ochranou slabšej strany súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz (§ 295 CSP). Zároveň je potrebné v individuálnych spotrebiteľských sporoch dôsledne aplikovať aj ustanovenie § 132 ods. 3 CSP, lebo nemôže byť na ťarchu spotrebiteľa, ak žalobca v žalobe iba označí, ale nepripojí všetky dôkazy na podporu svojich tvrdení. V dôsledku informačného deficitu, ktorý je pre spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch obvyklý, musí dôkaznú povinnosť za spotrebiteľa suplovať súd, a to aj v prípade, ak spotrebiteľ nepredložil alebo nemôže predložiť dôkazy vlastnou vinou. Z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (C-40/08, C-618/10, C-243/08) vyplýva, že v spotrebiteľských sporoch je revitalizovaná nielen dôkazná povinnosť spotrebiteľa, ale aj jeho povinnosť tvrdenia. Toto pravidlo neplatí jedine vtedy, ak spotrebiteľ s takýmto postupom nesúhlasí, teda prejaví vôľu byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou naďalej viazaný (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha, C. H. Beck, 2016, 1030 - 1031 s.).

34. Odvolateľ v tomto spore nepreukázal aktívnu vecnú legitimáciu z dôvodu nepreukázania splnenia podmienok pred postúpením pohľadávky bankou podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách na nebankový subjekt, bez splnenia ktorých je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka vylúčené a následne postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Na absolútnu neplatnosť postúpenia musí súd prihliadnuť aj bez námietky (z úradnej povinnosti) (R 60/2018). Zároveň aj vecnú legitimáciu skúma z úradnej povinnosti, ktorej nedostatok má za následok zamietnutie žaloby bez vecného prejednania.

35. Nepreukázanie doručenia písomnej výzvy právneho predchodcu žalobcu žalovanému pred postúpením pohľadávky mal za následok nedostatok aktívnej vecnej legitimácie na uplatnenie pohľadávky, ako aj nedostatok oprávnenia na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 26/2017 z 28. marca 2018). Uplatnený odvolací dôvod týkajúci sa nesprávneho právneho posúdenia skutkových tvrdení žalobcu o nepreukázaní splnenia osobitných podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách v spore ochranou slabšej strany preto nebol dôvodný. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 162/2020 zo dňa 27. októbra 2021.

36. Z uvedených dôvodov boli ďalšie otázky nastoľované odvolaním právne nevýznamnými, či nanajvýš akademickými, ak neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok bez ochoty alebo schopnosti žalobcu preukázať splnenie podmienky postúpenia reprezentovanej písomnou výzvou banky pred postúpením spôsobila nedostatok prechodu žalobou uplatneného práva na žalobcu, a teda i nedostatok jeho aktívnej legitimácie konštatovanej súdom prvej inštancie. Osobe s takýmto deficitom samozrejme nemohlo prislúchať ani oprávnenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a vzhľadom na už priblížené nazeranie na vec by do úvahy neprichádzalo ani odchýlenie sa účastníkov úverového vzťahu od úpravy celkom jednoznačnou pre jeden z nich.

37. V súlade s § 297 písm. b) CSP pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.

38. Odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku dôvodí nevyhnutnosťou nariadenia pojednávania a túto nevyhnutnosť odôvodňuje existenciou „spornosti“ tvrdenia strán, keďže okresný súd žalobcom (odvolateľom) tvrdený skutkový stav neprevzal za základ rozhodnutia. Uvedené podľa žalobcu dostatočne odôvodňovalo nariadenie pojednávania na účely určenia, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré sporné nie sú (§ 171 ods. 1 CSP) a tiež predbežného právneho posúdenia veci (§ 181 ods. 2 CSP). K tejto námietke odvolací súd dodáva, že s prihliadnutím na závery konštatované odvolacím súdom vyššie, predovšetkým zanedbanie povinnosti odvolateľa ako žalobcu ním uplatnený

nárok na zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom riadne tvrdiť a preukázať nie je opodstatnená ani námietka nenariadenia pojednávania, resp. nesplnenia zákonných podmienok pre rozhodnutie súdu prvej inštancie bez nariadenia pojednávania. Spornosť ako kritérium pre nenariadenie pojednávania sa v súlade s citovaným ustanovením Civilného sporového poriadku týka zisteného skutkového stavu a v konkrétnych okolnostiach veci bola požiadavka nespornosti skutkových tvrdení splnená tým, že žalovaná sa k žalobe žalobcu nevyjadrila. Ani námietka nenariadenia pojednávania preto nie je dôvodná. Navyše odvolací súd zdôrazňuje, že inštitút materiálnej korekcie nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Okresný súd inštitút materiálneho korektívu uplatnil a jeho nevyužitím samotným odvolateľom sa on sám vystavil riziku procesnej sankcie v podobe straty sporu. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 246/2019-14 zo dňa 11. júna 2019.

39. Zároveň odvolací súd poukazuje na teoretické východiská aj na prejednávanú právnu vec aplikovateľné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp zn. 6Cdo 17/2017 zo dňa 22.02.2017. V označenej právnej veci sa dovolací súd, argumentačne vysporiadal s procesným postupom Okresného súdu Žilina vo veci sp. zn. 2C/40/2012 v spojení s následným postupom Krajského súdu v Žiline vo veci sp. zn. 5Co/617/2015 ako súdu odvolacieho. V uvedenom prípade zo zápisníc o súdnom pojednávaní pred súdom prvej inštancie výslovne nevyplývalo splnenie povinnosti súdu upraveného v tom čase účinného § 118 ods. 2 O.s.p., ktoré ukladalo súdu uviesť, ktoré právne významné tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich sporové strany navrhli. Najvyšší súd SR vyslovil, že z povahy uvedenej procesnej povinnosti došlo k zhojeniu nesplnenia tejto povinnosti samotným rozhodnutím súdu, v ktorom bol prvoinštančný súd povinný v zmysle v tom čase platného § 157 ods. 2 O.s.p. uviesť údaje v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p.. Náprava nesprávneho postupu prvoinštančného súdu v tomto smere bola daná taktiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorú možnosť sporová strana v uvedenom prípade využila. Dovolací súd ďalej skonštatoval, že by bolo neefektívne zrušovať v dovolacom konaní rozhodnutia súdu v základnom konaní a vec vracať na ďalšie konanie, hoci sporové strany mali možnosť namietať nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie v opravnom prostriedku a mali možnosť dozvedieť sa o skutkových a právnych záveroch súdu v základnom konaní len z odôvodnení ich rozhodnutí (bližšie pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 17/2017 zo dňa 22.02.2017, obdobne uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Cob/22/2018 zo dňa 24.04.2018). Z uvedených dôvodov dovolací súd uzavrel, že v danom prípade nedošlo u strany sporu k odňatiu možnosti konať pred súdom.
40. Pokiaľ žalobca podporne poukázal na rozhodovaciu činnosť iného odvolacieho súdu, k tomu odvolací súd uvádza, že z ust. § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri svojom rozhodovaní viazaný. Je zrejmé, že odvolateľom označené rozhodnutie takým nie je. Naopak pri svojom rozhodovaní v posudzovanom prípade krajský súd vychádzal z rozhodnutí najvyšších súdnych autorít označených vyššie.
41. Na základe vyššie uvedených argumentov, keď postúpenie pohľadávky predstavuje neplatný právny úkon, súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, keď žalobu v celom rozsahu zamietol, a preto odvolací súd v súlade s § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v rozhodnutí vo veci samej (t. j. vo výroku I.) potvrdil.
42. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok napadnutého rozsudku o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), ktorý plne zodpovedá obsahu spisového materiálu, procesnému úspechu strán v konaní a v ňom aplikovanému zákonnému ustanoveniu.
43. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanej ako úspešnej procesnej strane nepriznal nárok na ich náhradu.
44. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanému v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva ako trovy konania (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mal rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel postráda, ak výsledkom

uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016 (obdobne uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo 14/2018 zo dňa 28.02.2018).
45. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).